

той премѣства едно сандѣче предъ нея, посипва я съ сламата. На прага се явяватъ нотабилитѣ).

Костичъ (спира слисанъ, оглежда се, къмъ другаритѣ си). О-о! Да не сме сбъркали? Ето не жилище, ето просяшкий бордей! (Понечва да се върне, но спира на прага) Знаете ли где обитаеетъ господинъ Христо Петковъ, публицистъ, поетъ и сказчикъ? (Почесва голѣмата си глава).

Василь. Той отиде къмъ града, господине, ала тукъ живѣе, тукъ работи и спи.

Д-ръ Дончевъ (смаянъ). О! А ти, домнуле? Какво диришъ тука? (Прави знакъ на другитѣ да влѣзатъ).

Василь. Азъ съмъ неговъ другаръ. За какво го търсите? (Тримата гледатъ любопитно къмъ непознатия и се споглеждатъ).

Дончевъ. Дойдохме съ едно предложение. (Постоянно пригладжа мустачкитѣ си, поправя връзката си, намѣства бомбето си), което нотабилитѣ, благородницитѣ на българската емиграция, отправятъ къмъ домнулъ Петковъ. А именно... да приеме длъжността секретаръ на българското читалище.

Бакалоглу. Съ петдесетъ франка циста заплата! Не е сега работа!

Василь. Ще му предамъ всичко.

Костичъ. Той кжде губится. Какво прави? Загрижихме се за това момче. И то ще влѣзе въ пжтя. . . . Очень буйно е още, но нали е маладо. Жално ще бжде за такой талантъ, ако онъ не подкрепится. . . . (Почесва си главата).

Дончевъ (ходи нагоре-надолу, побутва нѣщата съ края на бастунчето си). Поетъ! Талантъ! Бунтовникъ! Голѣми титли! А кжде си заглажда хубавия перчемъ? Нѣма баремъ едно джамче да се огледа! (Изненадано) Ха! (Дига съ бастона маншона, който Венета е забравила. Я гледай! (Засуква мустацитѣ си). Все сжщата стара история. . . . Тукъ диримъ любовь, а тамъ. . . . зестра. (Оглежда се наоколо).

Василь (смутено). Сестра ми преди малко донесе изпранитѣ дрехи. . . .

Дончевъ. Да. . . . да. . . . Все сжщата стара лъжа. . . . Сестра. . . . Братовчедка. . . . (Подхвърля маншона въ въздуха). Моитѣ поздравления за домнулъ Петковъ! Хубава новина ще занесе довечера на домна Венета. . . . Та да престане да въздиша за своя стихотворецъ! (Поправя яката си, поглажда братата си).

Бакалоглу. И така, господини, можемъ да тръгваме.

Дончевъ. Не е господини, а господа. . . . тъй не иде на лингва булгара¹. . . .

Дяконътъ (весело). Изглежда, че господата изобщо не знаятъ български.

¹ Български езикъ.